

Sexe:

Joan Bover

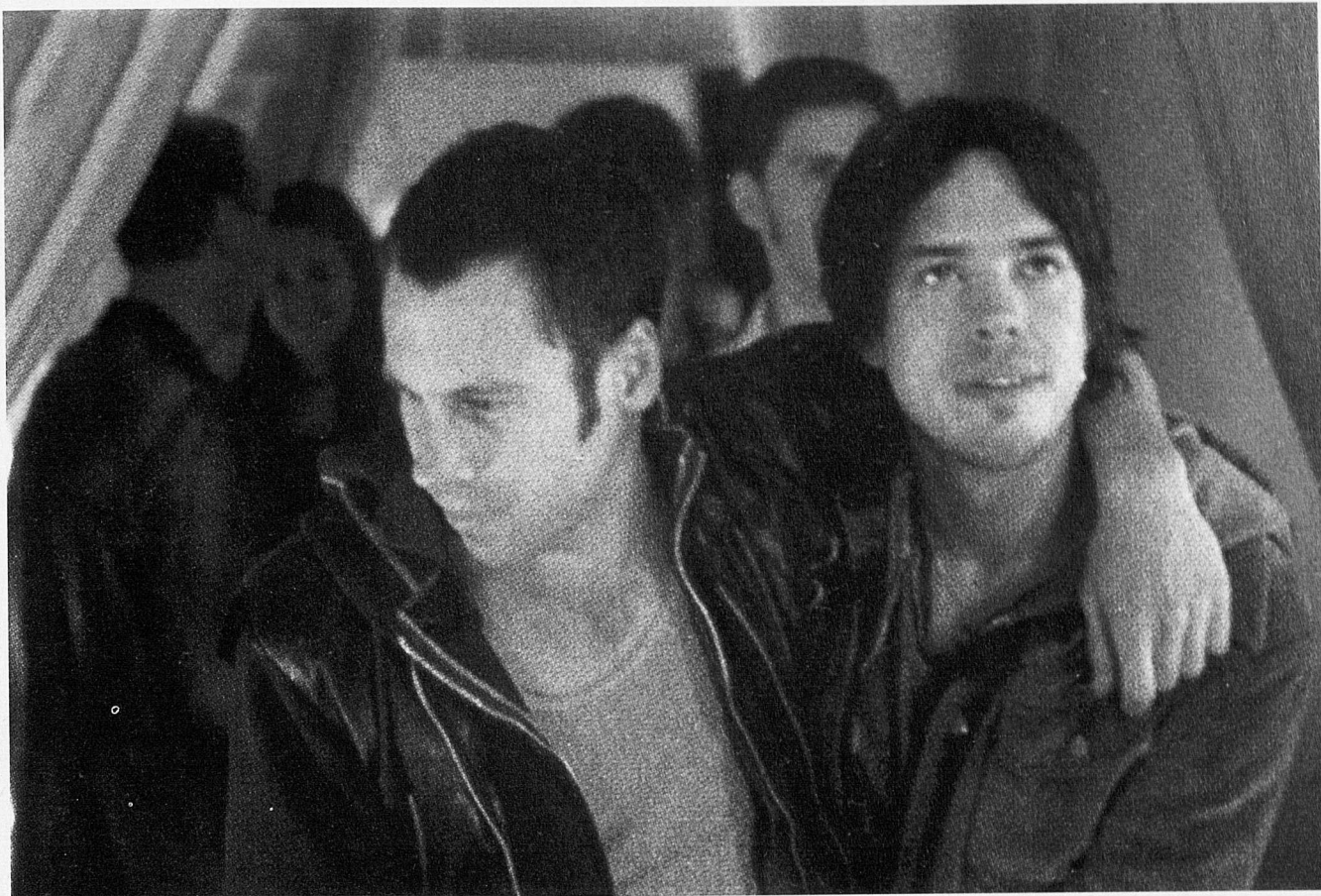
Shortbus

M'hi jug qualsevol cosa que heu passat per alt altres articles d'aquesta revista, però aquest no. Com a mínim, segur que n'estau llegint les primeres línies. No falla. La sola menció de la paraula sexe incita, provoca, encurioseix, estimula. N'hi ha que pensareu que perquè es tracta d'un problema no resolt. D'altres, trobareu que no és cap problema — ¿més aviat una solució? D'altres direu que quina sort que aquest tema conservi intacta la seva capacitat seductora, al cap de tants de segles.

Resumint, que se'n pot parlar encara molt. De fet, pareix un tema inacabable. I aquí tenim John Cameron Mitchell per demostrar-ho, un nord-americà de trenta-dos anys que ofereix, malgrat que no sembli possible, una nova perspectiva cinematogràfica. El seu no és, de cap manera, el sexe que estàvem acostumats a veure en pantalla. El seu és un sexe que obre portes a la seva representació fílmica, al seu valor com a eix dramàtic i, sobretot, a la seva desinhibició com a material a tractar. És un sexe amb dos punts: anticipa —o jo personalment voldria que anticipàs— els nous camins que pot transitar aquest tema en el cel·luloide.

A la seva darrera obra, *Shortbus*, ens trobam amb diverses seqüències de sexe ben explícit que són clau per tractar determinades qüestions. A través del sexe podrem entendre, tal com passa sovint a la vida real, alguns problemes de (in)comunicació, repressió, dificultat d'autoacceptació, construcció de personalitats fictícies o les necessitats de mentir o tenir amics. A més a més de tots aquests, hi ha un tema en el qual la pel·lícula destaca: les noves fórmules per enfrontar-se a la sovint difícil fidelitat.

Curiosament, és un tema poc o gens explotat pel cinema. I és en aquest camp on *Shortbus* torna a demostrar la seva gosadia. Estam cansats de veure pel·lícules en què se'ns plantegen els problemes sentimentals de la gent de trenta anys per amunt, però sempre en els mateixos termes: triar una parella o restar tot sol. Mitchell, en canvi, ens fa veure que els tradicionals models monogàmics estan quedant obsolets i que per a algunes parelles, paradoxalment, és convenient trencar-los si volen continuar devora la persona que estimen. Assumir la poligàmia (¿i la promiscuïtat?) com a característica humana-animal i integrar-la dins la relació a partir d'una fórmula consensuada pels dos membres

pot ajudar algunes persones a mantenir-se unides i a explorar nous camins de confiança, tolerància, amistat i sexualitat. La idea no serveix per a tothom, és clar: no hi ha fórmules universals en qüestions amoroses. Personalment, crec que l'autèntica valentia de la pel·lícula rau a reconèixer això i no tant en el fet de mostrar penis en erecció i coits reals.

Però *Shortbus* és recomanable per molts d'altres motius: en primer lloc, perquè fa ús d'un sentit de l'humor desmitificador, original i molt saludable. Els gags són tant visuals (aquella taca d'esperma damunt un Pollock!) com de diàleg (el diagnòstic del "clitoris depressiu"). Se'n riu de la intel·lectualitat i de les seves pretensions avorrides i denuncia la hipocresia en matèria de moral sexual que té molta de gent. En segon lloc, la cinta és seriosa quan cal esser-ho: algunes mirades tenen una intensitat poc freqüent en una pantalla i els temes, tot i mengívols, no deixen de tractar-se amb rigor i respecte. En tercer lloc, no usa més sexe del necessari. Totes les seqüències eròtiques estan plenament justificades. A *Shortbus*, només hi posaria un emperò, tot i que reconec que és més ideològicament subjectiu que altra cosa: em molesta una mica quan, dins una narració tan heterodoxa quant a les solucions que proposa, un dels personatges (na Severin) revela que la seva màxima aspiració és... una vida burgesa!!

En definitiva, Mitchell s'allunya de l'experimentació buida de *Nine songs* (Michael Winterbottom, 2004) i es decideix més aviat pel camí de *Ken Park* (Larry Clark i Ed Lachman, 2002) o *Intimidat* (Pa-

Shortbus

trice Chéreau, 2001), però amb més desimboltura, sense tanta gravetat i amb una nota optimista que ens convé a tots. Esperem que els seus dos punts tenguin continuació. ■